

er det efter min Mening en fuldstændig uforsvarlig Anvendelse af Skatteydernes Penge, at Staten aarlig bruger 1—2 Mill. Kr. for at dække Underskuddet ved det kongelige Teater.

Tillige maa det erindres, at det kongelige Teater neppe kan siges at være et Teater for hele den danske Befolkning, men først og fremmest for Københavnerne, og det endda for den bedre stillede Del af dem. Derved bliver efter min Mening det store Beløb, Staten aarlig dækker ved dette Teater, endnu mere urimeligt.

Men paa hvilken Maade man bedst opnaar Balance i Driften af Teatret eller dog kommer meget nær derhen imod, er der jo meget delte Meninger blandt dette Tings ærede Medlemmer. For mit Vedkommende er Maaden ikke det afgørende, det afgørende er, at man nu skrider til Handling, ikke bliver ved at tale om Sagen, men at der virkelig sker noget. Om det saa skal være ved at skille Operaen og Balletten ud, som der ogsaa har været talt om her i Dag, og lade Teatret kun opføre Skuespil, eller man skal gaa den Vej, der er anvist i Forslaget, at bortforpagte eller eventuelt leje Teatret ud, ja, derom kan der jo forhandles. Men at Landets Skatteydere skal ofre et Beløb saa stort som ca. 5 000 Kr. hver Aften, der spilles, for at holde Teatret gaaende, er mere, end jeg mener at kunne være med til i en Tid som den, vi lever i.

Personlig er jeg mest stemt for at lade Teatret overgaa til privat Drift, da jeg meget tvivler om, at det vil lykkes at faa Udgiften betydeligt nedsat, saa længe det skal gaa under Statsdrift. Det er en dyr Drift, ikke alene i dette Forhold, men ogsaa i mange andre. Privatdrift er som oftest langt billigere, og derfor skulde jeg ikke have noget imod, om man kom til det Resultat, at man vilde forære Teatret til København. Det er dog væsentligt, som jeg allerede har nævnt, Københavnerne, der har Udbyttet og Nyttens af Teatret — hvis man da kan tale om noget saadant. Lad dem saa faa det, med Repertoiret og hele Herligheden. Staten, mener jeg, har ydet et saa stort Tilskud til Kunsten, som det med Billighed kan forlanges, naar vi giver Afkald paa den Kapital, der er staaende deri, og alle vore Rettigheder, lader det gaa med alt sammen. Saa kan Staten muligvis stille saadanne Betingelser eller i hvert Fald have saa meget Indseende med Teatrets Drift i Fremtiden, at den i nogen Maade kunde faa overholdt de Krav, der bør stilles til en Scene som det kongelige Teaters.

Men vil man ikke være med til, at

Staten skal sælge vor Statsscene, saa kunde vi jo gaa den Vej. Forslaget anviser, at leje det ud til en meget billig Pris, til Folk, som virkelig har Forstand paa at drive Teatervirksomhed. Vi kunde f. Eks. lade nogle af Skuespillerne paa det kongelige Teater overtage Driften af det. Der er ingen Tvivl om, at de nok skulde faa det til at betale sig. Den nuværende Ordning af det kongelige Teater er ganske fortvivlet, der er intet som helst, der opfordrer Ledelsen til at udvise Sparsommelighed eller Økonomi. Ledelsen af Teatret er jo vidende om, at den har bare at sende Regning, Staten betaler; selv om Underskuddet løb op til 3—4 Mill. Kr. om Aaret, ja, maaske mere, vilde Staten sikkert dække det hele.

Man opfører aarlig paa Finansloven et mindre Tilskud til det kongelige Teater, men desuden findes der paa § 26 det, man kalder en Forstrækning, og det er det værste. Paa denne Konto er man nu ved at være naaet op til et Beløb af ca. 10 Mill. Kr., Penge, som Staten sikkert aldrig vil faa en Øre tilbage af. Paa den Maade kan vi ikke være bekendt at fortsætte. Her er en Opgave at løse for den højtærede Undervisningsminister Hr. Byskov. Jeg maa bede om, at Tiden nu ikke trækkes ud med Forhandling, men at man virkelig skrider til Handling.

Jeg beklager, at den højtærede Undervisningsminister ikke udtalte noget om, i hvilken Retning han tænkte sig vi skulde arbejde for at faa Underskuddet ud af Verden, og jeg vil meget henstille til Ministeren at oplyse noget om sine Planer i saa Henseende. Der er sikkert adskillige af dette høje Tings Medlemmer, som vil finde, at det er alt for radikalt at gaa til Værks at bortsælge eller leje vor Statsscene ud. Ja vel, har man andre Veje at gaa, som fører til samme Maal: at Staten kommer ud af det økonomiske Uføre, som den nu er inde i med Hensyn til det kongelige Teater, saa har jeg ikke noget derimod. Jeg har allerede udtalt, at Maaden for mit Vedkommende ikke er det afgørende, men det afgørende er, at Statens Udgift bringes betydeligt ned.

Flere ærede Medlemmer har baade nu og tidligere udtalt, at det var Operaen og Balletten, som var Aarsag til det mægtige Underskud, der aarligt fremkommer ved det kongelige Teater. Det ærede Medlem Hr. Rode og mit Partis Ordfører, det ærede Medlem Hr. Chr. Søgaard, har været inde paa denne Tanke i Dag. Dersom det er rigtigt, synes jeg, at Tiden snart maa være inde til at skride til Handling paa dette Omraade, at Tiden maa være inde til at tage den Tanke op, som en tidligere Under-